

יעקב ביטון

חמישה שירים

זרע

האם אתה באמת מתיר לי את ההמשך
אבא?
לא פאפְשורות כי גם החי הדק עומד.
התכוננתי למות בלי צוּאה
לא כמו שתיקוּתִיךָ בגוּזְקוּף הוֹרְאָה,
אחרי הכנים הדם והעקדה
האם נמנעת לצאת אתי לזר?
קשרת להקהיל אותו עלי בכגרותי?
להאריך בי את מבוכת החוץ
עד מחלה עד נפילה?

מה עשיתי לך
אבא?

במנוסה המדודה בה נכפינו להתקדם
כפות רגליך שרטו בחול גמחת חותם שהסתיר את גופי
המתמיד לזחל בצווי עקביך, מונן
מרוחות רעות, חיות ושמש בוגדנית
אך גם חסום, אסור בדפנות התלולית הגבוהות
חשוף למשב זכרוןך
פיצד אני יונק אחרון מאם מאשה אשתך
ולי היא פטמה ולך דמיונית.

שְׁמַע נָא

אָבָא

אֶת שְׂרִיקָתוֹ הַחֲלוּלָה שֶׁל הַרוּעָה
 הָרִי לְשִׁנּוֹ תִּלְתְּלִים
 הַלְוֵאִי וְנַחֲלִיף אֶת תְּרוּעַתָּה הַעֲמִקָּה
 שֶׁל קָרְן הַיַּעַר בְּשֵׁלֶשׁ רִגְלֵי הַצַּעַר.

המיטה הזאת רחבה

הַמְטָה הַזֹּאת רַחְבָּה

מִסְפִּיק

לְהַכִּיל אֶת כָּל נְדוּדֵי

הַמְחֻשְׁבָּה וְהַזֵּיוֹת הַסְּדִינִים הַדְּקוֹת

שֶׁצָּבְעָתֶם לְפִיִּס עֵינַיִם חוֹלוֹת.

בְּתֵאֵנָה חֲנוּקָה כְּזוֹ יֵשׁ סִפְנָה

קָשָׁה הַרְבֵּה יוֹתֵר מִטוֹרֵף נְבִלוֹת סוּבָא,

כִּי הַחֲדָרִים, בְּתוֹכָם, מוֹכֵנִים בְּמַתִּיחָה הַמְכֻשָּׁרִים

לְעֵנּוּי הָאֲחֵר שֶׁעוֹד לֹא מֵת, מְחַרְחֵר.

וְהַנְּשִׁימָה הַזֹּאת מְנַחֵרֵי סִפָּה

מִתְגַּרָּה,

אִיךְ חֲרִים קִטְנִים כְּאֵלוֹ יְכוֹלִים לְהַחְזִיק גּוּף שָׁלֵם

וּלְאִיזוֹ מִטָּרָה ?

וְהָרִי אֵין פֹּה עֲנָג בְּכָלֵל.

לְעֵבֵר

מִהֶקְבִּים הַעֲלִיּוֹנִים הָאֲחֲרוֹנִים הָאֵלוֹ הַנְּעוּצִים בְּפִנְיֶכֶם הַחוֹרִים

אֵין מִסְחָר אֲנַחוֹת רַק דְּמַמַּת אֹוִיר מְעֵנָה

קְרוֹב עַד אִפְּכֶם

עוֹלָה בְּצִבִּיטָה

עֲמוּד תְּרֻדָּה.

שיויתי

גם אם הָיָה דְבַר נֹסֵף
 לְהוֹצִיא מִכַּלְיָךְ
 הִיִּתִי מִתְפַּחֵשׁ לְתַנוּפֹת הַיָּד
 הַמְחֻזָּקָה
 וְשׁוֹמֵט
 מַה יִּקְרָה ?
 כִּכָּר הָעִיר פְּתוּחָה
 תִּלְיָה אוֹ הַלּוּלָה.

וְהִשָּׁק עֵמֶק לְמִינֵי חֶקֶר
 הָעֵינָיִם מוֹבִילוֹת עַד לְאַפֵּק עֲצָמָן
 הִיִּתִי מִתְפַּחֵשׁ לְתוֹר אֶת הַלֵּב
 הַמְחֻרָחַר
 וְנִסְתָּם
 מַה יִּקְרָה ?
 חֲדָרֵי הַדָּם קִטְנִים
 תִּרְעֵלָה אוֹ הַמְיָה.

אני אדם לשעבר

אָנִי אָדָם לְשֶׁעֶבֶר
 צָלַם מִתְחוֹר בְּצִלְמֵיכֶם
 לְשַׁעֵט בְּבִהְלָה
 לְדַרֵּשׁ אֶת סֵף דְּמֵי הַנְּשָׁקָפִים
 לֹא בְּדִידוֹת חֲדָה חֲפָרָה תַּחְתִּי (עֲלִי)
 כִּי אִם רִיקוֹת הַמִּתְעַבָּה לְהַד תּוֹכִי.

אבא

בָּאתָ בְּבִקְרָ עִם מְכַנֵּס עֲבוּדָה
 עֲדִין נִמְרָץ
 לְחֹר אַחֲרֵי אָמָא
 (עָבְרוּ חֲמֵשׁ-עֶשְׂרֵה שָׁנִים מֵאֵז הַפְּרֻדָּה)

בְּרַקַע הַרְדִּיו, מְאֻזְנִים עוֹלָיִם לְשִׁדּוּר
 וְשׁוֹטְחִים טְעֵנוֹת בְּפָנָי קוֹל עֶבֶה מִהַשְּׂמַיִם
 מִיִּשְׁהוּ עַל סֵף דְּמַעוֹתַיִן, נוֹיְרוֹטִי,
 מְסַרְב לְהֶאֱמִין
 שֶׁהַנְּשִׂיא אָנֹס
 גַּם אֶת הַכְּרִסְאוֹת בַּחֲדָר רַק בְּגִלְל שֶׁהָיוּ לָהֶן רַגְלָיִם
 חֲלָקוֹת, אֲמָא הַבִּיאַה עוֹגִיּוֹת וְשָׁמָּה אֶת הַרְבֵּה מוֹלִי
 אֶתָּה הוֹרְדֶת אֶת הַכּוֹבֵעַ
 אֲמַרְתִּי לָךְ שֶׁהוּא מִתְּאִים לָךְ
 הוֹשְׁטֶת לִי אוֹתוֹ
 וְאֲנִי
 הַתְּכַוְנֶתִי בְּכָלֵל לַמְּכַנֵּס
 צָחֲקֶת בְּמִבּוֹכָה
 בְּעָרֶב כָּבֵר הִיָּה עַל הַמַּטָּה שְׁלִי
 מְקַפֵּל בְּשִׁקִּיחַ

אָבָא
 אֲנִי אוֹמֵר אֶת שְׁמֶךָ בְּקוֹל
 וְכֹאֲשֶׁר יִשְׁמַט הַכֹּל
 אָבָא
 אֶחָזֵר
 אֲלֶיךָ בְּדַרְכְּךָ
 בְּאוֹתָהּ הַהֲלִיכָה
 בְּאוֹתוֹ הַצָּחוּק
 בְּאוֹתָהּ הַתְּעַנִּית
 בְּאוֹתוֹ הָרֵק.

עַד
 שִׁיִּצְמַח פְּרָקְנָה.